

Időtlen nászban

Forog a szél,
kígyózik, kering a tájon,
duzzad, dagad, nyomúl előre,
s virágport lövell
az éhesen szíromló mezőkre.
Kerít az illatos ölelés.
Bomlik az erdők kontya.

Időtlen nászban
vonaglik a Föld.

Reng, égre-tárulkozó
virág-népeivel.
Reng, az elegyülő fajok
egymásba-oltott mozdulataival,
lélek-lökődéseivel.
Teremni vágyó életek
vívnek jövőendő létükért.
A teremtés másnemű hadai
csapnak egymásra le.
Győztes, hős a képzeletben.
Győzelem van, s élő,
ki megmarad
egy újabb legyőzetésig.

Mennyei olajfa

Égtájak tengelye volt
Égi jelek mutatója
Tavasszal zöldellő máglya
Remények zengő májusfája
Elemek cibálták tépték
Villám-korbáccsal verték
Állott vasfogát próbát
Az idő harapófogóját
Múltunk strázsája volt
Jelenünk boldog őse
Kilátónk borús jövőre
Fecskék fóruma forró drótja
Mennyei sürgönypózna
Porszívó óriás-tüdő
Trágyadombokról bűzülődő
Leszálló tiszta lélegzete
Közélgő nyarunk friss ihlete
Illatok harmatos fészke
Illatsziget
Virágsújtásos ágszabadcsapat
Virágözön virágkokárda
Erdőnyi hatalom egymagában
Csókjainknak meghitt bokra
Fálylazott itt halk titokra
Volt levélsátor Úrnapon
Támasztott ingó részegen
Volt kapások ebédcsillaga
Versemben is metafora
Elvágóknak sóhajtorony
Lidérctüző vakablakon
Itt imázott istenének
S intett búcsút élőéknek
Csillagközi útja előtt
(hagyva papot és temetőt)

A Lélek
Vágyak repülőtere
Szelek hírnöke
Hullócsillagok puha perselye
És csillaghullás ő maga
Ha zúg az ősznek táltosa
Csupaszon mindenek ősi szobra
Gyökérsövény a földbe-fagyva
Munkál s ha közben tavaszra gondol
Virágot nyílik a jó humuszból
Kigyúl lobog kis levéllángokkal égve
Nyelvet öltöget fekete télre
Olyan mintha még ma is volna
Üzenethozó sürgönypózna

Kerék Imre

Interim

Fennsőbbbsége tudatában (akárha
ő ültette volna *személyesen*
a Fiastyúkot az Úr kosarába)
átnéz rajtam, mint ablaküvegen,

hogyan éreztesse velem: idegen
vagyok itt, bár még tűri létezésem. –
Kívül paszta-reklám-vigyor, de bent
egy fenevad lapul ugrásra készen.

Még álcázni kényszerül igazi
lényegét, még a módokat
mérlegeli: megmarjon? leterítsen? –

De már megmoccan benne valami,
s mint tüdő a fazékból, kidagad
belőle a felbőszült állat? isten?

Rézholdak, réznapok

Lankadt szárnyú harangszó
verdes a tűzfalak közt.

Kapkodva hűtlenül elcsavargó
madarai után
kék semmibe markol a fa.

Keringenek rézholdak, réznapok.

Jegenyék meszelt-fehér
oszlopai tartják fegyelmezetten
a rogyini-készülő boltozatot.

A kertek, mezők rozsdavérben.

Kikericssek lila
gyertyái lobognak a nyár
holtteteme fölött.

Szél köhécsel,
mogorva szerzetes,
mormog foga közül:
Látjátok feleim.